

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie K.J. i M.S.

skazanych z art. 299 § 3 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 20 listopada 2025 r. –

w trybie art. 535 § 3 k.p.k. – kasacji wniesionej przez ich obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 17 kwietnia 2025 r., sygn. IV Ka 1056/24

utrzymującego (co do wskazanych skazanych) w mocy wyrok

Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie

z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. IV K 903/22,

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, obciążając
skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w
częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 kwietnia 2025 r., sygn. IV Ka 1056/24 utrzymującego (co do dalej wskazanych skazanych) w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 7 lutego

2024 r., sygn. IV K 903/22, obrońca K.J. oraz M.S. zarzucił mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, rażącą obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem w wydaniu przez Sąd Okręgowy w Szczecinie wyroku brali udział sędziowie SO X. Y. oraz X.1 Y.1, nieuprawnieni do orzekania, przez co Sąd ów był nienależycie obsadzony, które to naruszenie stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą. Skarżący odwołał się przy tym do stanowisk wyrażonych chociażby w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20, mającej moc zasady prawnej oraz w treści postanowienia Sądu Najwyższego z 16 września 2021 r., I KZ 29/21, z których wynika, że procedowanie przez sędziego, powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., póź. 3) stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy właściwemu Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło oddalenie jej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Na wstępie rozważań potwierdzić należało, że wskazani w kasacji członkowie składu Sądu Okręgowego w Szczecinie rozpoznającego apelację wniesioną w imieniu K.J. oraz M.S. – sędzia SO X. Y. (sprawozdawca) oraz sędzia SO X.1 Y.1, zostali powołani przez Prezydenta RP do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie w następstwie, odpowiednio:

– uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] 2022 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Szczecinie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. [...];

– uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Szczecinie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. [...].

Prawdą jest również, że w świetle poglądu wyrażonego w uchwale trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2 poz. 7) - nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

W przedmiotowej uchwale zastrzeżono jednak, że w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych opisany skutek wchodzi w rachubę dopiero wówczas, „jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie pogląd ten w pełni podziela, uznając, że przywołana uchwała - stosownie do treści art. 87 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 622 - dalej: ustawa o SN) - z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego dotąd, dopóty nie nastąpi uregulowane w art. 88 ust. 2 ustawy o SN odstępnie od uchwały. Do dnia wydania niniejszego orzeczenia taka sytuacja nie wystąpiła, a więc przedmiotowa zasada prawna zachowuje moc wiążącą.

Związanie to nie zostało w żaden sposób zniesione wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 (OTK-A 2020, poz. 61), co wyjaśniono obszernie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (szerzej por.m.in.; uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2002, z. 6, poz. 22; uchwałę z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, OSNP 2022 Nr

10, poz. 95; wyroki: z dnia 26 września 2023 r., II KK 288/23; z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21; z dnia 7 czerwca 2023 r., III KK 109/23; z dnia 17 maja 2023 r., V KK 17/12, post. SN: z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 i I KO 80/21; z dnia 18 stycznia 2022 r., I KZ 61/21; z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021 Nr 10, poz. 41; z dnia 29 września 2021 r., V KZ 47/21).

W postępowaniu karnym zakres stosowania uchwały połączonych Izb SN został szerzej omówiony w uchwale składu siedmiu sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2002, z. 6, poz. 22). Zasadnie stwierdzono tam, że najistotniejszym skutkiem dopuszczenia do funkcjonowania, w przestrzeni obejmującej swoim zasięgiem proces nominacyjny sędziego, organu powołanego w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, jest obalenie funkcjonującego dotąd *in gremio* i *a priori* domniemania niezawisłości tak powołanego sędziego. Nie istnieje ono już w stosunku do kandydatów, którzy przystąpili do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. Nie oznacza to samo w sobie stwierdzenia ich stronnictwa, lecz nie ma, wobec opisanego wyżej «skażenia» procesu nominacyjnego, możliwości prostego odwołania się do tego domniemania". Oznacza to, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od dnia 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*.

Z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przeprowadzając test niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy mieć na względzie szereg okoliczności. Oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać m.in.: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecyjnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub

funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, co obejmuje również tzw. delegacje ministerialne, dodatkowe zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję RP ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (zob. wyroki SN: z 19 października 2022 r., II KS 32/21; z 30 maja 2023 r., II KK 23/22; z 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21; z 12.12.2023, II KK 74/22; z 22 marca 2024 r., III KK 490/23).

Kryteria powyższe podlegają – jak zresztą każdy inny dowód i ustalenie w postępowaniu karnym – analizie w swym wzajemnym powiązaniu, nie zaś w płaszczyźnie jednostkowej (w oderwaniu od siebie), jak również z uwzględnieniem okoliczności samej sprawy.

Konkretyzując te spostrzeżenia na tle zaprezentowanych w kasacji argumentów wspólnych, odnoszących się do obojga wskazanych na wstępie sędziów Sądu Okręgowego w Szczecinie, to jakkolwiek wobec sędziów biorących udział w procedurze nominacyjnej przez KRS w składzie ustalonym ustawą z 2017 r. zachodzi domniemanie braku instytucjonalnej bezstronności, to jest to jedynie wstępny warunek, inicjujący wymóg zbadania tego kryterium przez Sąd kasacyjny. Źródłem podstaw uchylenia prawomocnego wyroku nie mogą stanowić wyłącznie domniemania, czy spełnienie warunku brzegowego, stanowiącego - w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych - wyłącznie „punkt wyjścia” do wdrożenia badania w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wniosek przeciwny nie tylko nie rysuje się wyraźnie na podstawie judykatów trybunałów międzynarodowych, ale został czytelnie, wielokrotnie zaakcentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym zwłaszcza najbardziej doniosłych uchwałach dotyczących przedmiotowego zagadnienia, a przywołanych powyżej (zob. postanowienie SN z 21.01.2025 r., IV KK 514/24).

Oczywiście, wzięcie udziału w procedurze nominacyjnej z udziałem niekonstytucyjnego organu, może wskazywać na brak pewnej refleksji po stronie takich sędziów, oraz niedokonanie szerszej, wieloaspektowej oceny takiego

postąpienia na tle standardów służby sędziowskiej w demokratycznym państwie prawnym. Rolą Sądu Najwyższego - obligowanego do tego zarówno z urzędu (art. 536 k.p.k.), jak i w płaszczyźnie zarzutu kasacji - kontrolującego zaskarżony wyrok przez pryzmat bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., nie jest jednak ocena moralna postąpienia sędziego biorącego udział w procedurze przed niekonstytucyjną Krajową Radą Sądownictwa, ale jednoznaczne przesądzenie, czy taka obsada sądu z udziałem takiego sędziego zapewniała stronom realizację prawa do sądu w znaczeniu konwencyjnym i konstytucyjnym (zob. postanowienie SN z 23.09.2025 r., III KK 507/25).

W odniesieniu do osoby sędzi SO X. Y. w zasadzie wyłącznym argumentem mogącym mieć znaczenie z punktu widzenia nakreślonych w orzecznictwie SN „kryteriów testowych” był brak kontrkandydata w procedurze nominacyjnej. Jednak – zdaniem Sądu Najwyższego rozpoznającego niniejszą kasację – jest to niewystarczająca przesłanka do przyjęcia, że przedmiotowy konkurs był w jakikolwiek sposób ukierunkowany. Kandydatka pozostaje niemal całe swoje „życie zawodowe” powiązana z wymiarem sprawiedliwości (ukończyła aplikację sądową, była asystentem sędziego, a następnie asesorem sądowym), przed konkursem pełniła służbę sędziego Sądu Rejonowego w Goleniowie orzekając w II Wydziale Karnym. Od 1 października 2017 r. pełniła funkcję zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału, a od 10 maja 2019 r. pełniła jednocześnie funkcję Wiceprezesa Sądu Rejonowego w Goleniowie.

Ocenę kwalifikacji Pani X. Y. sporządziła sędzia SO w Szczecinie X.2 Y.2 (której prawidłowość powołania nie budzi żadnej wątpliwości). W ocenie opiniującej „kandydatka prezentuje wysoką kulturę urzędowania, obejmującą kulturę osobistą i poszanowanie praw stron. Zdaniem opiniującej, badania aktowe i wyniki statystyczne pozwalają na stwierdzenie, że Pani X. Y. prezentuje właściwą organizację pracy w decernacie, jest systematyczna, rzetelnie wykonuje obowiązki. Postępowania prowadzi bardzo sprawnie, jest przygotowana do rozprawy, zna dobrze materiał dowodowy. Pani sędzia prawidłowo gromadzi materiał dowodowy, wykazuje się aktywnością w zbieraniu dowodów, posiada umiejętność uchwycenia wydźwięku poszczególnych dowodów, wzajemnego ich powiązania, nadania każdemu z nich właściwej rangi procesowej i spojrzenia przez ich pryzmat na istotę

zarzucanego oskarżonemu czynu. Redakcja orzeczeń i uzasadnień nie budzi zastrzeżeń. Orzeczenia zawierają podstawę prawną ich wydania. Postanowienia i wyroki pisane są w sposób prawidłowy i transparentny. Poziom orzecznictwa pod względem merytorycznym należy ocenić pozytywnie, mimo odsetka wyroków uchylonych i przekazanych spraw do ponownego rozpoznania oraz zmienionych. W ocenie opiniującej, Pani X. Y. spełnia kryteria do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego”. Wnioski wynikające z tej oceny nie były kwestionowane przez autora kasacji, podstaw do ich podważenia nie znajduje również Sąd Najwyższy z urzędu.

Zupełnie chybionym jest argument odnoszący się do ok. 2,5-letniej przerwy czasowej pomiędzy uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa rekomendującą kandydaturę sędzi X. Y. (styczeń 2022 roku) a faktycznym aktem powołania przez Prezydenta RP (czerwiec 2024 roku). Nie tylko sam skarżący wskazuje, że przyczyny tej zwłoki nie są wyjaśnione w dostępnych mu materiałach, to fakt jej wystąpienia może przemawiać wyłącznie przeciwko jakimukolwiek przychylnemu traktowaniu przez ówczesną władzę polityczną. Praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego wypracowana na kanwie innych spraw, gdzie badane jest wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. na tle uchwały połączonych Izb SN z 23.01.2020 r. wskazuje, że awanse osób, których powiązania z władzą wykonawczą są niekwestionowane, przebiegają niezwykle szybko, wręcz rażąco odbiegając od utrwalonych standardów w tym zakresie, co może być traktowane jako świadczące o preferencyjnym traktowaniu określonych sędziów poprzez dynamizację przebiegu ich kariery zawodowej. W odniesieniu do SSO X. Y. żadna ujawniona okoliczność, a w szczególności wspomniany odstęp czasowy między opiniowaniem przez KRS a aktem powołania do służby, nie wskazuje na podejmowanie względem niej, czy też z jej udziałem wyżej omówionych zabiegów, mogących rzutować na brak jej instytucjonalnej niezależności.

Zbliżony charakter ma przebieg drogi zawodowej drugiego z sędziów, w odniesieniu do których – zdaniem skarżącego – miałyby się aktualizować następstwa wynikające z uchwały wspomnianej uchwały połączonych Izb SN z 23.01.2020 r., tj. SSO X.1 Y.1 Także ten sędzia pokonywał kolejne etapy służby w

sposób niebudzący wątpliwości. W sądzie, w którym orzekał bezpośrednio przed powołaniem, tj. w Sądzie Rejonowym w Stargardzie, VII Zamiejscowym Wydziale Karnym z/s w Pyrzycach, gdzie od 1 stycznia 2018 r. do 21 kwietnia 2018 r. pełnił obowiązki Przewodniczącego. W 2015 r. oraz w 2017 r. orzekał kilkakrotnie, na podstawie jednorazowych delegacji, w Sądzie Okręgowym w Szczecinie w IV Wydziale Odwoławczym. Od 1 maja 2019 r. był delegowany do orzekania w IV Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Ocenę kwalifikacji tego kandydata również sporządziła sędzia SO w Szczecinie X.2 Y.2 odnotowując w szczególności, że „kandydat posiada wiedzę z zakresu prawa karnego materialnego i procesowego na bardzo dobrym poziomie. Dysponuje znacznym doświadczeniem zawodowym. Podejmuje trafne decyzje, poziom merytoryczny jego orzecznictwa jest wysoki. Rozważania faktyczne i prawne są zrozumiałe, logicznie wykazują znakomitą znajomość materiału dowodowego i bardzo dobrą znajomość prawa materialnego i procesowego. Pan sędzia bardzo często powołuje się na stanowisko sądów apelacyjnych, Sądu Najwyższego, a także poglądy doktryny. Na uznanie zasługuje styl, język pism i orzeczeń oraz uzasadnień kandydata. Sprawność procedowania kandydata nie budzi żadnych zastrzeżeń. W zakresie stabilności orzecznictwa wyniki Pana sędziego są również bardzo dobre. W IV Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Szczecinie w żadnej ze spraw z referatu sędziego nie wydano kasacji. W stosunku do liczby wydanych wyroków zaskarżalność jest niewielka. Zatem na podstawie analizy danych statystycznych obrazujących wyniki pracy kandydata, badaniu akt spraw, jakości orzecznictwa, szczególnie jego stabilności sędzia wizytator stwierdziła, że Pan X.1 Y.1 bardzo dobrze spełnia kryteria do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego”.

Rację ma skarżący wskazując, że uchwałą nr [...] Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji Szczecińskiej z dnia 13 grudnia 2019 r. organ ten, mając na względzie bezpieczeństwo prawne obywateli, odroczył opiniowanie kandydatów na wolne stanowiska do czasu wyłonienia Krajowej Rady Sądownictwa spełniającej warunki niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej. Co więcej, tego samego dnia wydano również uchwałę nr [...], gdzie Zgromadzenie ogólne sędziów apelacji szczecińskiej, mając na uwadze treść orzeczenia Trybunału

Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019r. wydanego w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r. w sprawie III Po 7/18, apelowało do kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie w sądach apelacji szczecińskiej, jak i w kraju, by w poczuciu odpowiedzialności i powagi urzędu o jaki się ubiegają zrezygnowali z udziału w procesie nominacyjnym w przypadku rozpatrywania ich kandydatur przez organ pełniący aktualnie rolę Krajowej Rady Sądownictwa.

Rzecz jednak w tym, że wobec uchylenia z dniem 14 lutego 2020 r. przepisu § 2 art. 58 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 334 z późn. zm.), co nastąpiło ustawą z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 190 z późn. zm.), brak opinii zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji (okręgu) nie stanowi obecnie przeszkody formalnej w przebiegu procesu nominacyjnego. Wzięcie udziału w konkursie pomimo wyraźnego sygnału sprzeciwu ze strony samorządu sędziowskiego, podobnie jak i przy udziale niekonstytucyjnej KRS, jest wyłącznie świadectwem sumienia i nastawienia danego kandydata, jednak jest to – jak już wspomniano – ocena dotycząca sfery moralnej, nie zaś prawnej.

Także nie mógł zyskać aprobaty Sądu Najwyższego argument skarżącego, że sędzia X.1 Y.1 nie miał w konkursie żadnego kontrkandydata, skoro sam skarżący przyznaje – i znajduje to potwierdzenie w treści uchwały KRS nr [...] – że druga uczestniczka przedmiotowego postępowania nominacyjnego wycofała swoją kandydaturę. Trudno więc, niezależnie od przyczyn takiego stanu rzeczy, postąpieniem kontrkandydatki w jakimkolwiek stopniu obciążać samego sędziego X.1 Y.1

Przebieg kariery zawodowej obojga wskazanych w kasacji sędziów Sadu Okręgowego w Szczecinie, jak również nieujawnienie się – zarówno na podstawie informacji przekazanych przez skarżącego, jak i dostępnych Sądowi Najwyższemu z urzędu – okoliczności podważających przynależne sędzi SO X. Y. i sędziemu SO X.1 Y.1 walory niezawisłości i bezstronności, w tym wskazujących na czynne zaangażowanie w działania destrukcyjne dla wymiaru sprawiedliwości, jak również brak pełnienia funkcji zależnych od dyskrejonalnej władzy Ministra

Sprawiedliwości przy braku ku temu podstaw merytorycznych, nie dają podstaw do przyjęcia, by skład Sądu odwoławczego z udziałem wyżej wymienionych sędziów był sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – ze względu na wadliwość procesu powołania tych sędziów, oraz nie świadczy o naruszeniu standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i nie odbierało stronom postępowania gwarancji dostępu do „sądu ustanowionego ustawą”.

Sąd Najwyższy nie pominął przy tej ocenie faktu pełnienia przez sędzię X. Y. od 2019 r. także funkcji wiceprezesa Sądu Rejonowego w Goleniowie, jednak uznał, że powierzenie jej takiego stanowiska, tym bardziej w mniejszym Sądzie, było uzasadnione posiadanymi kompetencjami, skoro pełniła wcześniej (od 2017 r.) funkcję przewodniczącej wydziału. Jest to więc awans powszechnie spotykany w strukturze wymiaru sprawiedliwości i nie świadczy o tym, by stanowił formę bezpodstawnego uprzywilejowania sędzi przez władzę wykonawczą.

Uwzględniając powyżej przedstawioną argumentację, wobec niestwierdzenia jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia kasacji, podlegała ona oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.

Jednocześnie, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami postępowania kasacyjnego obciążono skazanych w częściach na nich przypadających, nie znajdując podstaw do zwolnienia ich z tego obowiązku.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[r.g.]

